

Čo je pravda? – Číslo jedna

Rámec pravdy: Zjavenie, prorocké paralely a Alfa a Omega

Jeff Pippenger

2023-08-05

Skôr než sa budeme zaoberať témou, čo je pravda, poznamenávame, že sme túto štúdiu začali prvými tromi veršami prvej kapitoly Zjavenia a následne sme pridali článok o Eliášovi. Niekoľkými zámermi týchto štúdií je určiť úlohu Spojených štátov v prorocke, otvoriť posolstvo Zjavenia Ježiša Krista, rozpoznať úlohu prorokov ako symbolov Božieho ľudu a uvážiť dôsledky toho, čo znamená, že Ježiš je Alfa. Ukázali sme, že prvé tri verše Zjavenia súhlasia a zhodujú sa so záverečnými veršami Zjavenia a že v oboch prípadoch, na začiatku i na konci, sa Ježiš označuje ako Alfa a Omega, počiatok i koniec, prvý i posledný.

V druhej štúdii sme použili krátku rozpravu o Eliášovi, aby sme ukázali, že úvodné verše Biblie sa zhodujú so záverečnými veršami Starého i Nového zákona, a ďalej, že aj úvodné verše Nového zákona sa zhodujú so začiatkom alebo s koncom — podľa toho, akým spôsobom si prajete uvažovať o Biblii, či už ako o celku, alebo ako o dvoch zákonoch.

Ďalším bodom, ktorý sa usilujeme rozvinúť, je pochopenie, že Božstvo pôsobilo tak, aby v priebehu dejín postupne zjavovalo Božiu podstatu. Preto sme poukázali na to, že ako v biblickej téme dejín zmluvy postupuje čas, Boh krok za krokom zjavoval čoraz viac zo svojho charakteru prostredníctvom symboliky svojich rozličných mien. Všemohúci Boh hovoril k Abrahámovi a ten istý Boh hovoril k Mojžišovi, no Mojžišovi oznámil, že od toho času má byť jeho meno známe ako Jehova. Potom, keď prišiel Kristus, predstavil sa menom, ktoré bolo v Starom zákone neznáme, okrem jedného vyjadrenia tohto mena Babylončanom v tretej kapitole Daniela. Ježiš nielenže označil sám seba za jednorodeného od Otca, ale sa aj v týchto konkrétnych dejinách zmluvy stotožnil ako Syn človeka. Boh dal mileritskému adventizmu meno aj vtedy, keď vstúpil do zmluvy so začiatkom adventizmu.

„V tomto čase, keď sme tak blízko konca, máme sa vo svojom konaní natoľko pripodobniť svetu, že ľudia budú márne hľadať Boží ľud, nazvaný jeho menom? Má niekto predať naše osobitné charakteristické črty ako Božieho vyvoleného ľudu za akúkoľvek výhodu, ktorú môže ponúknuť svet? Má sa priazeň tých, ktorí prestupujú Boží zákon, pokladať za niečo veľmi cenné? Majú tí, ktorých Pán nazval svojím ľudom, predpokladať, že existuje nejaká moc vyššia než veľké JA SOM? Máme sa usilovať vymazať rozlišujúce body viery, ktoré z nás urobili adventistov siedmeho dňa?“ Evanjelizácia, 121.

Meno dané adventistom siedmeho dňa dal Pán a sestra Whiteová často označuje adventistov za Boží ľud, ktorý dostal meno. „Dostal meno“ znamená byť pomenovaný. Jediné dva cirkevné útvary, ktoré sestra Whiteová označuje za Boží ľud, ktorý dostal meno, sú staroveký Izrael a novodobý Izrael.

Preto, ako pokračujeme v našom štúdiu knihy Zjavenie, predkladám myšlienku, že „nové meno“, ktoré je zjavené Filadelfským, ktorí sú zároveň predstavení ako sto štyridsaťštyri tisíc, tvorí veľkú časť prorockého tajomstva, ktoré je odpečatené tesne pred uzavretím času milosti.

Toho, kto zvíťazí, učiním stĺpom v chráme svojho Boha, a viac už nevyjde von; a napíšem na neho meno svojho Boha a meno mesta svojho Boha, nového Jeruzalema, ktorý zostupuje z neba od môjho Boha; a napíšem na neho svoje nové meno. Kto má ucho, nech počuje, čo Duch hovorí cirkvám. Zjavenie 3:12, 13.

Posledné varovné posolstvo je posolstvom Zjavenia Ježiša Krista a je zjavením Jeho charakteru.

„Tí, ktorí očakávajú príchod Ženícha, majú hovoriť ľudu: ‚Hľa, váš Boh.‘ Posledné lúče milosrdného svetla, posledné posolstvo milosti, ktoré má byť dané svetlu, je zjavením Jeho charakteru lásky. Božie deti majú zjavovať Jeho slávu. Vo svojom vlastnom živote a charaktere majú odhaľovať, čo pre nich vykonala Božia milosť.“ Kristove podobenstvá, 415, 416.

Máme ešte omnoho viac, čo treba zaznamenať o Ježišovi ako o Slove, teraz sa však budeme zaoberať slovom „pravda“. Pochopenie „pravdy“, ako aj slova „pravda“, a tiež písmen použitých na utvorenie „slova pravdy“, je pochopením Kristovho charakteru.

Pilát mu teda povedal: Si teda kráľ? Ježiš odpovedal: Ty hovoríš, že som kráľ. Ja som sa na to narodil a na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde. Každý, kto je z pravdy, počuje môj hlas. Pilát mu povedal: Čo je pravda? A keď to povedal, znovu vyšiel k Židom a povedal im: Ja na ňom nenachádzam nijakú vinu. Ján 18:37, 38.

Grécke slovo preložené v tomto verši ako „pravda“ je odvodené z hebrejského slova, ktoré je zároveň aj písmenom a dokonca aj číslom. Prvým písmenom hebrejskej abecedy je „alef“. V skutočnosti prvé dve písmená hebrejskej abecedy sú „alef“ a „bet“ a sú veľmi podobné prvým dvom písmenám v gréčtine, ktorými sú alfa a beta. Spoločne tvoria koreň slova „abeceda“. Slovo „alfa“ (z hebrejského písmena alef) sa teda používa ako písmeno, slovo, číslo a tiež ako jedno z mnohých mien Ježiša.

Keď Pilát položil otázku: „Čo je pravda?“, Ježiš mu už predtým povedal, že dôvodom, pre ktorý „prišiel na svet“, a tiež dôvodom, pre ktorý sa „narodil“, bolo, aby vydal svedectvo o „pravde“. Dodal, že „každý, kto je z pravdy, počúva“ Jeho hlas.

Blahoslavený je ten, kto číta, a tí, ktorí počúvajú slová tohto proroctva a zachovávajú, čo je v ňom napísané; lebo čas je blízko. Zjavenie 1,3.

PRAVDA: G225—Z G227; pravda: – pravý, X vpravde, pravda, pravdivosť. G227—Z G1 (ako zápornej častice) a G2990; pravý (ako ten, čo neskrýva): – pravý, vpravde, pravda. G1; A. Hebrejského pôvodu; prvé písmeno abecedy: obrazne len (zo svojho použitia ako číslovky) prvý. Alfa.

Ježiš mu povedal: Ja som cesta, pravda i život; nikto neprichádza k Otcovi, iba skrze mňa. Ján 14,6.

Keď Ježiš povedal: „Ja som... pravda,“ hovoril tým, že je písmenom, číslom a slovom, lebo písmeno alfa, slovo alfa a číslo alfa sú všetko „pravda“. V knihe Daniel sa Kristus zjavil ako podivuhodný číselník, čo je význam hebrejského slova „Palmoni“, ktoré je v ôsmej kapitole Daniela preložené ako „ten istý svätý, ktorý hovoril“.

Potom som počul hovoriť jedného svätého, a iný svätý povedal tomu istému svätému, ktorý hovoril: Dokedy potrvá videnie o ustavičnej obeti a o pustošiacom prestúpení, keď bude svätyňa i zástup vydaný na pošliapanie? A povedal mi: Až do dvetisíc tristo večerov a rán; potom bude svätyňa očistená. Daniel 8:13, 14.

Ten „istý svätec“ v trinástom verši je „Palmoni“ — podivuhodný počtár, či počtár tajomstiev. V týchto dvoch veršoch je predložené proroctvo o 2300 rokoch a dve proroctvá o 2520 rokoch. Tých 2300 rokov sa týka „svätyne“ a dve proroctvá o 2520 rokoch sa týkajú „zástupu“, lebo svätyňa i zástup mali byť pošliapané Rímom. Proroctvo o 2520 rokoch predstavuje pošliapanie Božej svätyne a ľudu. Tri hlboké, vzájomne prepojené proroctvá založené na čase práve v tom bode Biblie, kde sa Ježiš predstavuje ako podivuhodný počtár tajomstiev. Nie je to iba tak, že si zvolil tieto dva verše, aby sa predstavil ako Majster času, ale tie dva verše, v ktorých sa zjavuje, určujú čas, keď vstúpi do zmluvy s moderným duchovným Izraelom, a tieto dva verše sú zároveň základom a ústredným pilierom adventizmu.

„Písmo, ktoré bolo viac než ktorékoľvek iné zároveň základom i ústredným pilierom adventnej viery, bolo vyhlásenie: ‚Až do dvetisíc tristo večerov a rán; potom bude svätyňa očistená.‘ [Daniel 8:14.]“ The Great Controversy, 409.

V čase konca roku 1798 bola kniha Daniel odpečatená a do dejín vstúpilo posolstvo prvého anjela, čím bol označený nárast prorockého poznania, ku ktorému došlo v čase milleritského hnutia, ktoré bolo začiatkom adventizmu siedmeho dňa. Keď bola kniha Daniel pre milleritov odpečatená, bolo pochopené posolstvo od Palmoniho — časové posolstvo. Božie slovo nikdy nezlyháva a vždy stotožňuje koniec so začiatkom. Preto na konci adventizmu bude celkom iste zjavenie Jeho charakteru, tak ako to bolo v dejinách milleritského hnutia. Táto skutočnosť je založená na začiatku a konci adventizmu, ale je tiež založená na vyjadrenom vzťahu knihy Daniel ku knihe Zjavenie. Daniel a Zjavenie predstavujú jednu knihu a v tomto zobrazení sú dvoma svedkami, pričom prvým je Daniel a posledným je Zjavenie.

„Knihy Daniel a Zjavenie tvoria jeden celok. Jedna je proroctvom, druhá zjavením; jedna je knihou zapečatenou, druhá knihou otvorenou.“ Seventh-day Adventist Bible Commentary, zväzok 7, 972.

Daniel a Zjavenie sú dve knihy, ktoré sú jednou knihou, tak ako je Biblia jednou knihou rozdelenou na Starý a Nový zákon, čiže na začiatok a koniec. V jedenástej kapitole Zjavenia sú dvaja svedkovia, predstavení ako Mojžiš a Eliáš, Starý a Nový zákon.

„O dvoch svedkoch prorok ďalej vyhlasuje: ‚Títo sú dve olivy a dva svietniky, ktoré stoja pred Bohom zeme.‘ ‚Tvoje slovo,‘ hovorí žalmista, ‚je sviecou mojim nohám a svetlom na mojom chodníku.‘ Zjavenie 11,4; Žalm 119,105. Títo dvaja svedkovia predstavujú Písma Starého a Nového zákona.“ Veľký spor, 267.

Daniel a Ján sú dvaja svedkovia, ktorí boli obaja prenasledovaní, obaja zajatí, obom bolo dané zaznamenať tú istú líniu prorockých dejín, obaja predstavujú sto štyridsaťštyritisíc, obaja žijú v období po zničení Jeruzalema, obaja sú symbolmi smrti a vzkriesenia (Ján z vriaceho oleja a Daniel z levovej jamy).

Daniel označuje osobitné zjavenie Kristovho charakteru, a robí tak v dvoch veršoch, ktoré inšpirácia nazýva „ústredným stĺpom a základom“ Cirkvi adventistov siedmeho dňa. Tieto dva verše boli „vrcholovým kameňom“, posledným kameňom vloženým do základov, ktoré predstavovali diela Williama Millera. Tento vrcholový kameň priniesol so sebou porozumenie nebeskej svätyne, Božieho zákona, soboty, vyšetrujúceho súdu a troch anjelov zo Zjavenia štrnástej kapitoly. Daniel je začiatkom knihy, Ján je jej koncom.

Jánovo písanie odhalí zjavenie Kristovho charakteru na konci adventizmu. Na začiatku novodobého Izraela sa zjavil ako Podivuhodný Počtár, Stvoriteľ všetkého matematického, a na konci novodobého Izraela sa zjavuje ako podivuhodný jazykovedec. Je Stvoriteľom všetkého, čo súvisí s jazykom, či už ide o štruktúru jazyka, gramatické pravidlá, slová, ba aj samotné písmená abecedy. Stvoril komunikáciu uskutočňovanú slovami, riadenú gramatickými pravidlami, či už písanú alebo hovorenú, zapisovanú abecedou, ktorá bola podľa Jeho zámeru, a nad tým všetkým — On je Slovo. Tým Slovom premieňa slepých, nepripravených Laodicejčanov na posvätených Filadelfských.

Posväť ich svojou pravdou; tvoje slovo je pravda. Ján 17,17.

Slovo preložené ako „posvätiť“ znamená urobiť svätým. Stoštyridsaťštyritisíc budú svätí a tento stav charakteru dosiahnu prostredníctvom „pravdy“, alebo by ste mohli povedať, prostredníctvom jeho „slova“, lebo Ježiš je Slovo a On je pravda.

Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a to Slovo bol Boh. To bolo na počiatku u Boha. Všetko povstalo skrze neho a bez neho nepovstalo nič z toho, čo povstalo. Ján 1,1–3.

Všimnite si, že toto je prvá vec, ktorú Ján píše vo svojom evanjeliu. To, samozrejme, zodpovedá prvej veci napísanej v Genezis. Pridáva to k svedectvu a jasnejšie určuje, čo je uvedené v prvej kapitole Genezis.

Na počiatku stvoril Boh nebo a zem. 1. Mojžišova 1,1.

Slovo preložené v prvom verši ako „Boh“ je v množnom čísle, a tak už od samého „počiatku“ ukazuje, že Boh je viac než jeden. „Na počiatku“ v Jánovom evanjeliu bolo Slovo u Boha a bolo Boh. A Slovo bolo Stvoriteľom.

Ježiš je Slovo a vytvoril Bibliu spojením božstva s ľudstvom — božstvo predstavované Duchom Svätým a ľudstvo v osobe tých, ktorí napísali slová v knihách, ktoré mali byť poslané cirkvám. Biblia je teda, tak ako Ježiš, spojením ľudstva a božstva. Biblia je napriek účasti padlých telesných ľudských bytostí svätá, a svätí boli aj muži, ktorí ju zapísali.

A máme aj istejšie prorocké slovo; a dobre robíte, že naň dbáte ako na svetlo, ktoré svieti na temnom mieste, dokiaľ nezačne svitať deň a nevyjde vám v srdciach dennica; vedzte

predovšetkým to, že nijaké proroctvo Písma nepripúšťa súkromný výklad. Lebo proroctvo neprišlo kedysi z vôle človeka, ale svätí Boží ľudia hovorili, vedení Duchom Svätým. 2 Peter 1:19–21.

Hoci boli proroci svätými mužmi, predsa boli padlými ľudskými bytosťami, lebo všetci zhrešili a nemajú slávy Božej. Napriek tomu je Biblia spojením božstva a ľudstva a je svätá, lebo Slovo Božie prišlo, aby vo svojom živote i vo svojom písanom Slove ukázalo, že ľudstvo spojené s božstvom nehreší. Čo platí o Biblii, platí aj o Kristovi, lebo On je Biblia.

Ježiš vzal na seba hriechne telo a nikdy nezhrešil, čím poskytol príklad, že ľudská prirodzenosť spojená s božstvom nehreší.

„Príbeh Betlehema je navyčerateľnou témou. V ňom je ukrytá „hlbina bohatstva múdrosti a známosti Božej“. Rimanom 11,33. Žasneme nad obeťou Spasiteľa, ktorý vymenil nebeský trón za jasle a spoločenstvo uctievajúcich anjelov za zvieratá v maštali. Ľudská pýcha a sebestačnosť stoja v Jeho prítomnosti pokarhané. A predsa to bol len začiatok Jeho obdivuhodného poníženia. Pre Božieho Syna by bolo takmer nekonečným ponížením prijať ľudskú prirodzenosť, aj keby Adam stál vo svojej nevinnosti v Edene. No Ježiš prijal ľudskosť, keď bolo ľudské pokolenie oslabené štyrmi tisícročiami hriechu. Ako každé Adamovo dieťa, aj On prijal dôsledky pôsobenia veľkého zákona dedičnosti. Aké boli tieto dôsledky, ukazujú dejiny Jeho pozemských predkov. Prišiel s takouto dedičnosťou, aby niesol naše zármutky a pokušenia a dal nám príklad bezhriešneho života.“ Túžba vekov, 48.

Ježiš je Slovo a Ježiš i Biblia sú spojením ľudskosti a božskosti. Keď Ježiš v priebehu storočí utváral Bibliu, vložil do nej pravidlá, aby tí, ktorí budú počuť, mohli počuť. Pravidlá, ktoré riadia Bibliu, sú zároveň aj vlastnosťami Jeho charakteru.

„V Zjavení sa stretávajú a završujú všetky knihy Biblie. Tu je doplnok knihy Daniel.“ Skutky apoštolov, 585.

Slovo „doplnok“ znamená priviesť k dokonalosti. Svedectvo Daniela sa končí v Zjavení, čím je Danielovo svedectvo začiatkom a Zjavenie koncom. Začiatok Zjavenia sa opakuje na konci Zjavenia a v prvom verši prvej kapitoly Daniela prebieha vojna medzi doslovným Izraelom a doslovným Babylonom, v ktorej Babylon víťazí; avšak pri závere dejín skúšobného času v Danielovi 11,45; 12,1 je duchovný Babylon vo vojne s duchovným Izraelom a napokon Babylon prehráva a Izrael víťazí. Tak ako u Jána v Zjavení, aj začiatok Danielovho svedectva sa zhoduje s koncom jeho svedectva. Čo je teda pravda?

Doktrína je slovo, ktoré označuje to, čo určitý zbor veriacich pokladá za správne. Jej účel alebo použitie sa neobmedzuje iba na Bibliu alebo kresťanstvo. V takzvanom kresťanstve je pravdepodobne viac falošných „doktrín“ než pravých, lebo duchovný Babylon, pápežstvo, je klieťkou každého nečistého a nenávideného vtáctva a tieto vtáky predstavujú zlo, ktoré cirkvi udržiavajú a zakrývajú prostredníctvom falošných doktrín, napríklad že zákon bol zrušený. Ale existuje aj pravá doktrína.

„Mysle Berejčanov neboli zúžené predsudkami. Boli ochotní skúmať pravdivosť učení, ktoré kázali apoštoli. Študovali Bibliu nie zo zvedavosti, ale preto, aby sa dozvedeli, čo bolo napísané o zasľúbenom Mesiášovi. Denne skúmali inšpirované záznamy, a keď porovnávali Písmo s Písmom, stáli pri nich nebeskí anjeli, osvecovali ich myseľ a pôsobili na ich srdcia.“

„Všade, kde sú zvestované pravdy evanjelia, sú tí, ktorí úprimne túžia konať správne, vedení k usilovnému skúmaniu Písma. Keby v záverečných výjavoch dejín tejto zeme tí, ktorým sú zvestované skúšobné pravdy, nasledovali príklad Berejcov, denne skúmali Písma a porovnávali s Božím slovom posolstvá, ktoré im boli prinesené, bolo by dnes veľké množstvo tých, ktorí sú verní prikázaniam Božieho zákona, tam, kde ich je teraz pomerne málo. Keď sú však predkladané neoblúbené biblické pravdy, mnohí odmietajú vykonať toto skúmanie. Hoci nie sú schopní vyvrátiť jasné učenia Písma, predsa prejavujú najväčšiu neochotu skúmať predložené dôkazy. Niektorí sa domnievajú, že aj keby tieto náuky boli skutočne pravdivé, len málo záleží na tom, či prijmú nové svetlo alebo nie, a pridržajú sa príjemných báji, ktoré nepriateľ používa na zvádzanie duší. Tak sú ich mysle zaslepené bludom a oni sa oddeľujú od neba.“

„Všetci budú súdení podľa svetla, ktoré im bolo dané. Pán vysielal svojich poslov s posolstvom spasenia a tých, ktorí počúvajú, bude brať na zodpovednosť za to, ako sa stavajú k slovám jeho služobníkov. Tí, ktorí úprimne hľadajú pravdu, budú vo svetle Božieho slova starostlivo skúmať učenia, ktoré im boli predložené.“ Skutky apoštolov, 231, 232.

Existujú „učenia“, ktoré sú „pravdami evanjelia“, a tie treba skúmať. Niektoré z nich (ak nie všetky) sú „skúšobnými pravdami“. Sobota je ľahko pochopiteľnou skúšobnou pravdou. Existujú pravé i falošné učenia. Niektoré z pravých učení predstavujú skúšku pre tých, ktorí ich počujú. Jestvuje aj druh pravdy, ktorý je určený pre určité časové obdobie. Tieto pravdy sa nazývajú „prítomná pravda“.

„V Božom slove je obsiahnutých mnoho vzácných právd, no stádo teraz potrebuje ‚prítomnú pravdu‘. Videla som nebezpečenstvo, že poslovia sa odvrátia od dôležitých bodov prítomnej pravdy, aby sa zaoberali predmetmi, ktoré nie sú spôsobilé zjednotiť stádo a posvätiť dušu. Satan tu využije každú možnú príležitosť, aby poškodil dielo.

„Takéto témy, ako sú svätyňa v súvislosti s 2300 dňami, Božie prikázania a Ježišova viera, sú však dokonale spôsobilé vysvetliť minulé adventné hnutie a ukázať, aké je naše súčasné postavenie, upevniť vieru pochybujúcich a dať istotu slávnej budúcnosti. Často mi bolo ukázané, že to boli hlavné témy, pri ktorých by sa poslovia mali zastavovať.“ Early Writings, 63.

Adventisti často používajú túto pasáž, aby sa vyhli tomu, čo v skutočnosti hovorí. Tvrdia, že všetko, čo má byť zdôraznené v našich posolstvách „prítomnej pravdy“, je svätyňa, 2300 dní, prikázania a viera Ježišova. Toto tvrdenie uvádzajú preto, aby sa vyhli tomu, čo je o týchto štyroch predmetoch identifikované.

Zmyslom týchto štyroch veľkých právd je, že boli „dokonale prispôbolené na to, aby vysvetlili minulé adventné hnutie a ukázali, aké je naše terajšie postavenie, upevnili vieru pochybujúcich a

dali istotu slávnej budúcnosti.“ Tieto štyri náuky prítomnej pravdy sú určené na to, aby ukázali, že začiatok adventizmu (minulé adventné hnutie) znázorňuje koniec adventizmu (naše terajšie postavenie). Tieto štyri základné náuky sú „dokonale usposobené“ na vysvetlenie zásady, že koniec je znázornený začiatkom. Podľa tohto inšpirovaného výroku je to „prítomná pravda“, ktorú „stádo teraz potrebuje“.

Staroveký Izrael je začiatkom Izraela a moderný Izrael je jeho koncom. Staroveký doslovný Izrael predobrazoval ľud adventistov siedmeho dňa od času konca v roku 1798 až po nedeľný zákon. Pred prvým Kristovým príchodom bola „prítomná pravda“ Židmi nevidená, lebo boli slepí (laodicejskí) pre svoju závislosť od zvykov a tradícií.

„Chceme porozumieť času, v ktorom žijeme. Ani spolovice mu nerozumieme. Ani spolovice ho nechápeme. Srdce sa vo mne trasie, keď myslím na to, akému nepriateľovi musíme čeliť a ako biedne sme pripravení postaviť sa mu. Skúšky synov Izraela a ich postoj tesne pred prvým príchodom Krista mi boli znovu a znovu predkladané, aby znázornili postavenie Božieho ľudu v jeho skúsenosti pred druhým príchodom Krista — ako nepriateľ vyhľadával každú príležitosť ovládnuť mysle Židov, a dnes sa usiluje zaslepiť mysle Božích služobníkov, aby neboli schopní rozoznať vzácnu pravdu.“ Selected Messages, kniha 2, 406.

Podľa nášho nasledujúceho odkazu Židia stratili zo zreteľa „pôvodnú Božiu pravdu“ a touto pôvodnou pravdou pre Židov boli dejiny vyslobodenia z Egypta. Dejiny tohto vyslobodenia boli ich pôvodnou pravdou; bola to pravda, ktorú boli poučení učiť svoje deti po všetky svoje pokolenia. Zlyhali, tak ako zlyhal adventizmus. Aby Ježiš mohol predložiť pravdu zaslepeným Židom, vložil pravdu do určitého rámca.

„V čase Spasiteľa Židia tak zakryli drahokamy pravdy sutinami tradície a bájok, že bolo nemožné rozoznať pravé od falošného. Spasiteľ prišiel odstrániť sutiny povier a dlho prechovávaných bludov a zasadiť drahokamy Božieho slova do rámca pravdy. Čo by Spasiteľ urobil, keby teraz prišiel k nám tak, ako prišiel k Židom? Musel by vykonať podobné dielo pri odstraňovaní sutín tradície a obradov. Židia boli veľmi znepokojení, keď toto dielo konal. Stratili zo zreteľa pôvodnú Božiu pravdu, ale Kristus ju znova uviedol do popredia. Našou úlohou je oslobodiť vzácne Božie pravdy od povier a bludu.“

„Slávne pravdy boli pochované mimo dohľad a blud i povera ich pripravili o lesk a príťažlivosť. Ježiš zjavuje Božie svetlo a vynáša na svetlo krásny jas pravdy v celej jej božskej sláve. Mysle úprimných sú naplnené obdivom. Ich srdcia sú svätými náklonnosťami priťahované k tomu, ktorý vyniesol klenoty pravdy a predložil ich ich chápaniu.

„Židia chápali určitú časť pravdy a učili určitú časť Božieho slova; no nechápali ďalekosiahlu povahu Božieho zákona. Kristus odhrnul sutiny tradície a odhalil pravé jadro a srdce Božích zámerov. Keď to urobil, rozhorčili sa nad všetku mieru. Rozširovali z mesta do mesta nepravdivé správy, že Kristus ničí Božie dielo. Ježiš však, hoci odstránil staré formy, znovu ustanovil staré pravdy a zasadil ich do rámca pravdy. Zladil ich a spojil dohromady, čím vytvoril úplný a súmerný systém pravdy. Toto bolo dielo, ktoré vykonal náš Spasiteľ; a teraz čo máme robiť my? Nemáme vari pracovať v súlade s Kristom? Máme sa nechať ovládať chýrmi? Máme dovoliť, aby naše vlastné predstavy pred nami zakrývali Božie svetlo? Máme

pozorne čítať, s porozumením počúvať a učiť aj iných tomu, čo sme sa naučili. Musíme neustále lačniť po chlebe života, neustále hľadať živú vodu a sneh Libanonu, aby sme boli schopní viesť ľud k živým, osviežujúcim vodám Prameňa pravdy.“ Review and Herald, 4. júna 1889.

Pri svojom prvom príchode Ježiš „znovu ustanovil staré pravdy a vložil ich do rámca pravdy. Zosúladiť ich a spojiť ich dohromady, čím vytvoril úplný a súmerný systém pravdy.“ Ježiš použil dejiny zo začiatku starovekého Izraela, aby znovu ustanovil staré pravdy, a učinil tak tým, že tieto pravdy zosúladiť (podľa témy) a spojiť ich dohromady (paralelne, riadok na riadok). Učinil tak s cieľom oslobodiť Židov od zvykov a tradícií, ktoré ich zaslepili. Tieto dejiny boli záverečnými dejinami doslovného Izraela.

Adventizmus opakuje dejiny záveru starovekého Izraela a rámec, do ktorého treba zasadiť pravdu, aby sa odstránila laodicejská slepota tradície a zvyku, sa uskutočňuje teraz tak, ako keď Kristus pôsobil medzi Židmi. „Staré pravdy“ majú byť vložené do „rámca“ pravdy, aby sa prorocké línie spojili s inými prorockými líniami, „riadok na riadok“, paralelne, s cieľom prípadne oslobodiť Laodicejčana od jeho slepoty. Kristus je naším príkladom vo všetkom.

V Biblii sú pravdy, ktoré sú označené ako učenie, a „je mnoho podivuhodných právd“, no jestvuje aj „prítomná pravda“, ktorá je „skúškou pre ľud“ „pokolenia“, ktoré žije v čase, keď je táto pravda zjavená. Z prorockého hľadiska sa to deje vo štvrtom pokolení adventizmu a „prítomná pravda“, „ktorá je skúškou pre toto pokolenie“, nebola skúškou pre skoršie pokolenia adventizmu.

„V Písmach sú niektoré veci ťažko zrozumiteľné, ktoré podľa Petrových slov neučení a nepevní prekrúcajú na svoju vlastnú záhubu. V tomto živote azda nebudeme schopní vysvetliť význam každého miesta Písma; no niet nijakých životne dôležitých bodov praktickej pravdy, ktoré by zostali zahalené tajomstvom. Keď v Božej prozreteľnosti príde čas, aby svet bol skúšaný pravdou určenou pre ten čas, mysle budú Jeho Duchom vedené k skúmaniu Písem, dokonca i s pôstom a modlitbou, až bude preskúmaný článok za článkom a spojený v dokonalú reťaz. Každá skutočnosť, ktorá sa bezprostredne týka spasenia duší, bude tak jasne objasnená, že nikto nebude musieť blúdiť ani chodiť v tme.

„Keď sme sledovali reťaz proroctva, zjavená pravda pre náš čas bola jasne videná a vysvetlená. Sme zodpovední za výsady, ktoré požívame, i za svetlo, ktoré svieti na našu cestu. Tí, ktorí žili v minulých pokoleniach, boli zodpovední za svetlo, ktorému bolo dovolené svietiť na nich. Ich myseľ sa zaoberala rozličnými bodmi Písma, ktoré ich skúšali. Pravdy, ktoré chápeme my, však nechápali. Neboli zodpovední za svetlo, ktoré nemali. Mali Bibliu, ako ju máme aj my; ale čas na rozvinutie osobitnej pravdy vo vzťahu k záverečným udalostiam dejín tejto zeme je určený posledným pokoleniam, ktoré budú žiť na zemi.“

„Osobitné pravdy boli prispôbené podmienkam generácií tak, ako existovali. Prítomná pravda, ktorá je skúškou pre ľud tejto generácie, nebola skúškou pre ľud dávnych generácií. Keby svetlo, ktoré teraz svieti na nás v súvislosti so sobotou štvrtého prikázania, bolo dané generáciám v minulosti, Boh by ich za toto svetlo činil zodpovednými.“ Testimonies, zväzok dva, 692, 693.

Tým, ktorí by si azda želali popierať, že v dejinách adventizmu existujú štyri generácie, by som poukázal na Habakukove tabule. Veľmi jednoduchý spôsob, ako porozumieť tejto skutočnosti, je ten, že meno Laodicea znamená súdený ľud. Začiatok adventizmu ohlásil otvorenie súdu a koniec adventizmu ohlasuje uzavretie súdu. Uzavretie súdu nastáva v tretej a štvrtej generácii.

Neurobiš si rytinu ani nijakú podobu toho, čo je hore na nebi, ani toho, čo je dolu na zemi, ani toho, čo je vo vodách pod zemou. Nebudeš sa im klaňať ani im slúžiť; lebo ja, Hospodin, tvoj Boh, som žiarlivý Boh, navštevujúci neprávosť otcov na deťoch do tretieho i štvrtého pokolenia tých, ktorí ma nenávidia, a preukazujúci milosrdenstvo tisícom tých, ktorí ma milujú a zachovávajú moje prikázania. Exodus 20:4–6.

Na sklonku súdu bude posledná generácia laodicejského (súdeného ľudu) adventizmu súdená a Pán ju vyplúje zo svojich úst, ako sa to stalo so starovekým Izraelom pri zničení Jeruzalema. Biblické učenia sú pravdami; existujú však aj skúšobné pravdy a potom aj prítomné pravdy. Prítomná pravda je vždy skúšobnou pravdou, no osobitne označuje skúšobnú pravdu určenú pre generáciu, ktorá práve žije. Skutočnosťou však skôr je, že každá pravda z Božieho slova, ktorú sa rozhodneme odmietnuť, sa práve stala skúšobnou pravdou, v ktorej sme práve zlyhali.

Ježiš je slovo Božie a On je pravda. Pilátovi oznámil, že dôvod, pre ktorý „prišiel“ „na svet“, bol „svedčiť o pravde“, a že každý, kto počúva Jeho hlas, „je z pravdy“. Slovo „pravda“, o ktorom hovorili Pilát a Ježiš, pochádza z hebrejského slova, ktoré sa prekladá ako „pravda“ a v Starej zmluve sa vyskytuje stodvadsaťsedemkrát. Toto hebrejské slovo (H571) je v angličtine prekladané rôznymi výrazmi, avšak v Starej zmluve je deväťdesiatdvakrát preložené ako „pravda“. Patrí medzi tie slová, ktoré sú na mnohých úrovniach hlboko mocné.

Slovo prekladané v Starej zmluve ako „pravda“ pozostáva z troch hebrejských písmen; a v hebrejčine majú písmená svoje vlastné významy, takže slovo utvorené z písmen spája významy jednotlivých písmen, aby vytvorilo konečný význam slova. Slovo „pravda“ sa skladá z troch hebrejských písmen: z prvého písmena hebrejskej abecedy, z jedného písmena uprostred a z posledného písmena hebrejskej abecedy. „Pravda“ je v Starej zmluve vyjadrená prvým a posledným písmenom abecedy, s jedným písmenom uprostred!

Toto je definícia biblického „pravidla prvého výskytu“. Prvý raz, keď je nejaký predmet predstavený, je najvýznamnejším odkazom pre dané slovo, ktoré je semenom a obsahuje všetku DNA potrebnú na vytvorenie celého príbehu. Druhým najdôležitejším odkazom v „pravidle prvého výskytu“ je posledný odkaz, lebo práve tam sú všetky príbehy, ktoré vznikajú medzi začiatkom a koncom, zviazané dohromady. „V Zjavení sa všetky knihy Biblie stretávajú a končia“ a Zjavenie je poslednou knihou Biblie.

Hebrejské slovo „pravda“, o ktorom uvažujeme, sa začína písmenom „Alef“, trinástym znakom je „Mem“ a dvadsiatym druhým a posledným písmenom je „Tav“. Samozrejme, v definíciách týchto písmen existujú rôzne významové odtiene v závislosti od toho, na ktorého jazykovedca sa obrátite, ale všeobecné definície sú veľmi poučné.

א (Alef): Prvé písmeno hebrejskej abecedy a často sa spája s jednotou; predstavuje Božské a večné, pričom symbolizuje spojenie medzi Bohom a stvorením.

מ (Mem): Trináste písmeno hebrejskej abecedy a často sa spája s vodou.

ת (Tav): Posledné písmeno hebrejskej abecedy a nesie význam „znak“ alebo „znamenie“. Často sa spája s konceptom dovŕšenia alebo „pečate“ stvorenia. V starovekej hebrejčine malo písmeno Tav tvar kríža.

Hebrejské slovo prekladané ako „pravda“, ktoré zvažujeme, sa skladá z troch písmen, ktoré spolu predstavujú večné evanjelium. Čože? To možno ľahko rozpoznať, ak rozumiete tomu, že posolstvá troch anjelov sú večným evanjeliom. Je to rozpoznateľné, pretože významy týchto troch písmen predstavujú posolstvo troch anjelov.

Prvý anjel zo štrnástej kapitoly Zjavenia označuje večné evanjelium a potom hovorí celému svetu, aby sa „bál Boha“ a oslavoval Ho tým, že bude uctievať Stvoriteľa. Definícia (Alef), prvého z tých troch písmen, je: „Božský, večný Boh, a ako Stvoriteľ ľudstva Boh, ktorého by sa ľudia mali v bázni obávať a uctievať.“

Alef predstavuje posolstvo prvého anjela.

Posolstvo druhého anjela vyzýva ľudí von z Babylona, označuje čas, keď je vyliaty Duch Svätý, a odhaľuje vzburu Babylona. Význam písmena (Mem) sa spája s vodou (symbolom vyliatia Ducha) a je trinástym písmenom abecedy; číslo trinásť je symbolom vzbury, čím sa týmto označuje Babylon. Mem predstavuje posolstvo druhého anjela.

Tretí anjel varuje ľudí pred prijatím znamenia šelmy, rozlišuje dve triedy uctievačov a Boží hnev. Definícia písmena (Tav) je taká, že predstavuje „znamenie“ (znamenie šelmy) a predstavuje pečať stvorenia (Božiu pečať). Samotné písmeno má tvar kríža. Tav predstavuje posolstvo tretieho anjela.

„Čo je pečať živého Boha, ktorá je vložená na čelá Jeho ľudu? Je to znak, ktorý môžu čítať anjeli, nie však ľudské oči; lebo anjel skazy musí vidieť tento znak vykúpenia. Chápavá myseľ videla znamenie kríža Kalvárie na Pánových adoptovaných synoch a dcérach. Hriech prestúpenia zákona Božieho je odstránený. Majú na sebe svadobné rúcho a sú poslušní a verní voči všetkým Božím prikázaniam.“

„Pán neospravedlní tých, ktorí poznajú pravdu, ak Jeho príkazy nebudú poslúchať slovom i skutkom.“ Maranatha, 243.

Hebrejské slovo preložené ako „pravda“ pozostáva z troch písmen, z ktorých každé má svoju vlastnú definíciu. Tieto tri definície sú zároveň definíciami posolstiev troch anjelov. Sú tiež definíciami posolstva prvého anjela, lebo posolstvo prvého anjela bolo posolstvom na začiatku adventizmu a posolstvo tretieho anjela je posolstvom na konci adventizmu. Pretože Ježiš znázorňuje koniec prostredníctvom začiatku, prvý anjel obsahuje všetky prorocké medzníky posolstva tretieho anjela. Týmto spôsobom sa definície troch hebrejských písmen stávajú symbolmi nielen posolstva tretieho anjela, ale aj symbolmi posolstva prvého anjela.

Jánovi v Zjavení bolo prikázané, aby napísal veci, ktoré vtedy boli; a tým by zároveň písal aj o veciach, ktoré budú v budúcnosti. Zaznamenal začiatok, aby ilustroval koniec. Úplne jednoznačne boli adventisti siedmeho dňa poučení, aby študovali a hlásali posolstvo mileristov, ktoré je posolstvom prvého anjela. Keď budeme študovať a hlásať tieto pravdy a tieto dejiny, budeme hlásať posolstvo tretieho anjela a opakovať dejiny prvého anjela.

„Boh nám nedáva nové posolstvo. Máme hlásať posolstvo, ktoré nás v rokoch 1843 a 1844 vyviedlo z ostatných cirkví.“ Review and Herald, 19. januára 1905.

„Všetky posolstvá dané v rokoch 1840–1844 majú byť teraz prednesené s mocou, lebo je mnoho ľudí, ktorí stratili svoju orientáciu. Tieto posolstvá majú ísť ku všetkým cirkvám.“ Manuscript Releases, zväzok 21, 437.

„Pravdy, ktoré sme prijali v rokoch 1841, 1842, 1843 a 1844, sa teraz majú študovať a ohlasovať.“ Manuscript Releases, zväzok 15, 371.

„Zaznelo varovanie: Nesmie sa dovoliť, aby vošlo čokoľvek, čo by narušilo základ viery, na ktorom budujeme od času, keď prišlo posolstvo v rokoch 1842, 1843 a 1844. Bola som v tomto posolstve a odvtedy stojím pred svetom verná svetlu, ktoré nám Boh dal. Nemienime stiahnuť svoje nohy z plošiny, na ktorú boli postavené, keď sme deň čo deň hľadali Pána v úprimnej modlitbe a usilovali sa o svetlo. Myslíte si, že by som sa mohla vzdať svetla, ktoré mi Boh dal? Má byť ako Skala vekov. Vedie ma od chvíle, keď mi bolo dané.“ Review and Herald, 14. apríla 1903.

Posolstvo prvého anjela a dejiny, v ktorých bolo toto posolstvo predložené, sú paralelou a ilustráciou našich súčasných dejín — s určitými prorockými výhradami. Obe tieto dejiny sú takisto znázornené tromi písmenami, ktoré Božský lingvista použil na vytvorenie slova „pravda“. A toto slovo „pravda“ predstavuje večné evanjelium.

Dejiny mileritov na začiatku adventizmu predstavujú prvého anjela a dejiny na konci adventizmu, ktoré predstavuje tretí anjel, sú paralelnými dejinami, no obsahujú určité rozdiely.

Prvý anjel oznamuje otvorenie súdu a tretí anjel oznamuje ukončenie súdu. Prorocká štruktúra, na základe ktorej sa odvíjali dejiny adventizmu, je totožná tak v jeho počiatkových dejinách, ako aj v jeho závere. Možno ukázať, že ktorýkoľvek z týchto koncov sleduje tri kroky troch anjelov, keď vstupujú do dejín. A títo traja anjeli sú zároveň tými tromi písmenami. Preto je prorocká postupnosť udalostí na oboch koncoch adventizmu založená na troch krokoch troch anjelov, ktoré sú medzníkmi a ktoré zároveň predstavujú tie tri hebrejské písmená, z ktorých vzniká slovo „pravda“.

Alfa je začiatkom adventizmu, Omega koncom adventizmu a písmeno uprostred, ktoré je trinástym písmenom, takto označuje vzburu adventizmu od jeho začiatku až po jeho koniec.

Sme poučení o tom, kde je Božia cesta:

Tvoja cesta, ó Bože, je vo svätyni; kto je taký veľký Boh ako náš Boh? Žalmy 77:13.

Vo svätyni nachádzame, že Božia cesta pozostáva z tých istých troch krokov ako posolstvá troch anjelov. Na nádvorí vedie bázeň pred Bohom človeka k tomu, aby priniesol obeť a získal ospravedlnenie. Vo svätom mieste je posvätenie znázornené životom modlitby, predstavovaným oltárom na kadidlo, životom štúdia, predstavovaným stolom predkladných chlebov, a životom služby, predstavovaným svietnikmi. Svätyňa svätých predstavuje súd. Keď máme bázeň pred Bohom, ako je predstavená v posolstve prvého anjela, hľadáme ospravedlnenie pri úpätí kríža, na nádvorí. Keď sme ospravedlnení (urobení spravodlivými), kráčame v novote posväteného života (raste v svätosti), ako je to znázornené svätým miestom. Sväté miesto predstavuje dielo kresťana, ako ho uskutočňovali mileriti počas posolstva druhého anjela sprevádzaného Polnočným volaním. Ospravedlnení a posvätení sme pripravení na súd, ktorý predstavuje Svätosť svätých. Tri kroky svätyne, predstavujúce okrem iného tri teologické pojmy — ospravedlnenie, posvätenie a oslávenie — a zároveň predstavujúce posolstvá troch anjelov, a, prirodzene, tiež predstavujúce posolstvo prvého anjela a, prirodzene, tiež predstavujúce tri písmená, ktoré sa používajú na vytvorenie slova „truth“.

Na nádvorí svätyne takisto nachádzame všetky tri kroky. Prvý krok do svätyne musí znázorňovať posledný krok svätyne, tak ako prvý anjel zodpovedá tretiemu anjelovi. Prvým krokom na nádvorí je zabitie obetného daru, ktoré predstavuje ospravedlnenie. Druhým krokom je umývadlo, kde sa odstraňuje tuk (hriech) a obetný dar sa očisťuje pred záverečnými krokmi. Voda v umývadle je charakteristickým znakom druhého kroku. Tretím krokom je samotná spaľovaná obeť, ktorá predobrazovala Krista na kríži, kde bol vykonaný súd. Tieto isté tri kroky sa nachádzajú aj v prvom kroku svätyne, tak ako sa tie isté tri kroky nachádzajú aj v posolstve prvého anjela. Princíp alfa a omega je vo svätyni, tak ako je v posolstvách troch anjelov, tak ako je aj v písmenách tvoriacich slovo „pravda“.

Proroctvo o 2300 rokoch má totožnú štruktúru. Proroctvo sa začalo tromi dekrétmi a skončilo príchodom posolstva tretieho anjela 22. októbra 1844. Proroctvo predkladá päť prorockých línií a dejiny na začiatku proroctva o 2300 rokoch predstavujú záverečné dejiny každého z týchto piatich proroctiev. Začiatok i koniec úplného proroctva o 2300 rokoch majú tri dekréty a končí sa tromi posolstvami.

Začiatok proroctva v roku 457 pred Kr. sa odohral v nepokojných časoch a umožnil Židom vrátiť sa a znovu vybudovať chrám i mesto. V súlade s predpoveďou bolo o 49 rokov neskôr, po diele, ktoré sa začalo v roku 457 pred Kr., toto dielo dokončené v nepokojných časoch. Začiatok 49 rokov znázorňuje koniec 49 rokov.

Rok 457 pred Kr. označuje začiatok proroctva, ktoré určuje pomazanie Krista pri Jeho krste. Jeho pomazanie označilo začiatok Jeho diela zhromažďovania ľudu, aby sa stal občanmi Nového, nie Starého Jeruzalema, tak ako bol staroveký Izrael zhromaždený, aby v roku 457 pred Kr. znovu vybudoval doslovný Jeruzalem.

Rok 457 pred Kr. zároveň označuje začiatok proroctva, ktoré určuje, kedy bude Kristus ukrižovaný. Sestra Whiteová dáva do súladu dejiny kríža s Veľkým sklamaním z 22. októbra 1844 a zároveň dáva do súladu aj dejiny prechodu cez Červené more s Veľkým sklamaním. V roku 457

pred Kr. nastalo sklamanie, ktoré bolo predobrazom sklamania Hebrejov pri Červenom mori, Veľkého sklamania adventistov, sklamania učeníkov pri kríži a Ezdrášovho sklamania v roku 457 pred Kr.

„Ezra očakával, že do Jeruzalema sa vráti veľký počet ľudí, ale počet tých, ktorí odpovedali na výzvu, bol sklamaním malý. Mnohí, ktorí nadobudli domy a pozemky, nemali žiadnu túžbu obetovať tento majetok. Milovali pohodlie a blahobyť a boli celkom spokojní, že zostanú. Ich príklad sa stal prekážkou iným, ktorí by si inak azda boli zvolili spojiť svoj údel s tými, čo napredovali vierou.“ Proroci a králi, 612.

Rok 457 pred Kr. taktiež označuje začiatok proroctva určujúceho, kedy bude staroveký Izrael Bohom prepustený a evanjelium bude odnesené pohanom, čím sa označuje koniec osobitného skúšobného času 490 rokov, určeného zvlášť pre staroveký Izrael. Rok 457 pred Kr. teda označuje začiatok ich skúšobného času a rok 34 po Kr. označuje koniec ich skúšobného času, čo je predobrazom toho, že skúšobný čas adventizmu sa začal v roku 1844 a končí pri nedeľnom zákone.

V proroctve o 2300 rokoch je ešte niekoľko ďalších vnútorných časových proroctiev, no všetky nesú pečať Alfy a Omegy. Ich začiatky znázorňujú ich konce.

Je dôležité poznamenať, že staroveký Izrael bol ustanovený za strážcu Božieho zákona a novodobý Izrael bol ustanovený nielen za strážcu Jeho zákona, ale aj za strážcu Jeho proroctiev. Keď Pán vstúpil do zmluvy so starovekým Izraelom, ustanovil ich za strážcov Desiatich prikázaní, napísaných na dvoch kamenných doskách. Keď vstúpil do zmluvy s novodobým Izraelom v dejinách milleritského hnutia, ustanovil ich za strážcov svojho prorockého slova, znázorneného na dvoch tabuľkách Habakuka, predstavených priekopníckymi mapami z rokov 1843 a 1850. Začiatok starovekého Izraela znázorňuje začiatok novodobého Izraela.

„Pán povolal svoj ľud Izrael a oddelil ho od sveta, aby mu zveril posvätné poverenie. Ustanovil ho za strážcu svojho zákona a zamýšľal prostredníctvom neho zachovať medzi ľuďmi poznanie o sebe. Prostredníctvom neho malo svetlo neba zažiariť do temných miest zeme a mal zaznieť hlas, ktorý by vyzýval všetky národy, aby sa odvrátili od svojho modlárstva a slúžili živému a pravému Bohu.

„Keby boli Hebreji verní zverenej dôvere, boli by sa stali mocou vo svete. Boh by bol ich obranou a povýšil by ich nad všetky ostatné národy. Jeho moc a pravda by sa boli zjavili prostredníctvom nich a oni by pod Jeho múdrou a svätou vládou stáli ako príklad nadradenosti Jeho vlády nad každou formou modlárstva. Oni však svoju zmluvu s Bohom nezachovali. Nasledovali modlárske praktiky iných národov; a namiesto toho, aby meno svojho Stvoriteľa učinili chválou na zemi, priviedli ho do opovrhnutia.“

„No Boží zámer sa musí naplniť. Poznanie Jeho vôle musí byť dané svetu. Boh dopustil na svoj ľud ruku útlaku a rozptýlil ich ako zajatcov medzi národy. V súžení mnohí z nich činili pokánie zo svojich prestúpení a hľadali Hospodina. Takto, rozptýlení po krajinách pohanov, šírili poznanie pravého Boha.“

„V tomto čase Boh povolal svoju cirkev, tak ako povolal staroveký Izrael, aby stála ako svetlo na zemi. Mocným sekáčom pravdy — posolstvami prvého, druhého a tretieho anjela — oddelil

ľud od cirkví a od sveta, aby ich priviedol do posvätnéj blízkosti k sebe samému. Učinil ich správcami svojho zákona a zveril im veľké pravdy prorockta pre tento čas. Tak ako sväté výroky zverené starovekému Izraelu, aj toto je posvätná zodpovednosť, ktorá má byť oznámená svetu.”

„Prorockto vyhlasuje, že prvý anjel oznámi svoje poslanstvo ‚každému národu, pokoleniu, jazyku a ľudu‘. Varovanie tretieho anjela, ktoré tvorí súčasť toho istého trojnásobného posolstva a je posolstvom pre tento čas, bude nemenej rozšírené. Zástava, na ktorej je napísané: ‚Prikázania Božie a viera Ježišova,‘ má byť vztýčená vysoko. Sila prvého a druhého posolstva má byť v treťom zosilnená. V prorockte je predstavené ako hlásané mocným hlasom anjelom letiaci prostredkom neba a upúta pozornosť sveta.“

„Najstrašnejšia hrozba, aká kedy bola adresovaná smrteľníkom, je obsiahnutá v poslanstve tretieho anjela. To musí byť strašný hriech, ktorý privoláva Boží hnev nezmiešaný s milosrdenstvom. Ľudia však nie sú ponechaní v temnote, čo sa týka tejto dôležitej veci; varovanie proti uctievaniu šelmy a jej obrazu má byť dané svetu pred navštívením Božích súdov, aby všetci mohli vedieť, prečo sú tieto súdy zosielané, a aby mali príležitosť uniknúť.“
Signs of the Times, 25. januára 1910.

Vyhotovenie dvoch tabúl na naplnenie druhej kapitoly Habakuka bolo naplnením viacerých prorockiev.

Postavím sa na svoju stráž a postavím sa na vežu; budem vyzerat', aby som videl, čo mi povie a čo odpoviem, keď budem karhaný. A Hospodin mi odpovedal a riekol: Zapiš videnie a zreteľne ho vyryj na tabuľky, aby ten, kto ho číta, mohol bežať. Lebo videnie je ešte na určený čas, ale na konci prehovorí a nebude lhať; keby sa aj zdržalo, čakaj naň, lebo istotne príde, nezmešká.

Hľa, duša toho, kto sa povyšuje, nie je v ňom úprimná; ale spravodlivý bude žiť zo svojej viery. Habakuk 2,1–4.

Vznik priekopníckej mapy z roku 1843 aj priekopníckej mapy z roku 1850 bol naplnením prorockta. Štúdium Habakukových tabúl poskytuje o tom dostatok dôkazov. No pasáž v Habakukovi prináša k tomuto bodu nášho rozboru významný príspevok.

„Videla som, že tabuľa z roku 1843 bola vedená rukou Pánovou a že sa nemá meniť; že čísla boli také, aké ich On chcel; že Jeho ruka bola nad nimi a zakryla chybu v niektorých číslach, takže ju nik nemohol vidieť, kým Jeho ruka nebola odňatá.“ Early Writings, 74, 75.

Po roku 1843 Pán usmernil, aby sa zhotovila ďalšia tabuľa, ale že prvá tabuľa (1843) sa nemá meniť, iba na základe vnuknutia.

„Videla som, že pravda má byť jasne vyložená na tabuliach, že zem i všetko, čo ju napĺňa, patrí Hospodinovi, a že sa nemajú šetriť potrebné prostriedky, aby bola zjavne predložená. Videla som, že stará tabuľa bola usmernená Pánom a že ani jediný jej údaj nemá byť zmenený, iba na základe vnuknutia. Videla som, že údaje na tabuli boli také, aké ich chcel mať Boh, a že Jeho ruka spočívala nad jednou chybou v niektorých údajoch a zakrývala ju, aby ju nikto nemohol

vidieť, kým Jeho ruka nebude odňatá.“ Spalding and Magan, 2.

Keď bývala u brata Nicholasa (ktorý vyhotovil tabuľu z roku 1850), v čase, keď túto tabuľu zhotovoval, sestra Whiteová povedala, že videla tabuľu z roku 1850 v Biblii.

„Videla som, že Boh bol pri vydaní tabuľky brata Nicholasa. Videla som, že v Biblii bolo proroctvo o tejto tabuľke, a ak je táto tabuľka určená pre Boží ľud, ak postačuje jednému, postačuje aj druhému, a ak jeden potreboval novú tabuľku namaľovanú vo väčšej mierke, všetci ju potrebujú práve tak veľmi.“ Manuscript Releases, zväzok 13, 359.

Habakukovi bolo prikázané: „Zapíš videnie a zreteľne ho vyznač na doskách.“ Dve Habakukove dosky boli symbolom zmluvy, ktorú Boh uzavrel s adventizmom, keď ich ustanovil za strážcov svojich proroctiev, tak ako to urobil, keď vstúpil do zmluvy so starovekým Izraelom a dal mu dve dosky zákona a zodpovednosť byť strážcom zákona. Habakuk však v súvislosti s doskami, ktoré mali videnie urobiť zreteľným, označuje dve triedy uctievačov. Jednu triedu, ktorej „duša sa vypína“ a „nie je priama“, a druhú triedu, ktorá je označená ako „spravodlivý“, ktorý „bude žiť svojou vierou“.

Kontext Abakuka ukazuje, že tí, ktorí sú ospravedlnení, žijú vierou založenou na prorockom Slove, znázornenom dvoma tabuľami; a preto tí, ktorí nie sú ospravedlnení, odmietli počiatky adventizmu. Bod, ktorý chcem zdôrazniť, vychádza z pasáže, ktorou sme sa pred časom zaoberali. Znie takto:

„Avšak také námety, ako svätyňa v súvislosti s 2300 dňami, Božie prikázania a Ježišova viera, sú dokonale spôsobilé vysvetliť minulé adventné hnutie, ukázať, aké je naše súčasné postavenie, upevniť vieru pochybujúcich a dať istotu slávnej budúcnosti. Často som vidala, že práve toto boli hlavné témy, pri ktorých sa poslovia mali zdržiavať.“ Early Writings, 63.

Práve sme preskúmali všetky štyri tieto pravdy: svätyňu, 2300 dní, Božie prikázania a vieru Ježišovu. Všetky štyri tieto pravdy sme vložili do rámca pravdy, ktorý bol „dokonale vypočítaný tak, aby vysvetlil minulé adventné hnutie a ukázal, aké je naše súčasné postavenie“. Tým rámcom je „pravidlo prvej zmienky“, je to podpis Alfy a Omegy a je to rámeček pravdy, lebo slovo „pravda“ obsahuje ten istý podpis ako všetky štyri pravdy, ktoré sú označené ako „prítomná pravda“ a ktoré boli určené na to, aby vysvetlili začiatok adventizmu.

Ak nič iné, znamená to, že slovo preložené ako „pravda“, ktoré skúmame, je rámcom večného evanjelia, a je rámcom posolstva posledného varovania, a je rámcom posolstva tretieho anjela, a je veľkou súčasťou Zjavenia Ježiša Krista.

Posolstvo posledného varovania, predstavené ako Zjavenie Ježiša Krista v prvých troch veršoch prvej kapitoly knihy Zjavenie, je dosvedčené po druhý raz na konci Zjavenia. Koniec Zjavenia svedčí o prvých veršoch Starej zmluvy, ako aj o posledných veršoch Starej zmluvy. Na základe týchto štyroch odkazov možno pri uplatnení božského pravidla kladenia prorockej línie na prorockú líniu vyvodiť, že posolstvo posledného varovania sa týka vzťahu Stvoriteľa k Jeho stvoreným bytostiam. Týka sa Jeho tvorivej moci. Týka sa toho, ako je Jeho tvorivá moc sprostredkovaná Jeho cirkvi. Týka sa vlastnosti Božstva, ktorá spája koniec so začiatkom. Je to

posolstvo, ktoré prichádza tesne pred uzavretím doby milosti a ešte viac. Keď sa to všetko posudzuje spolu, ide o Božiu tvorivú moc! A prvá zmienka o Jeho tvorivej moci je na začiatku prvej knihy Mojžišovej, od prvého verša až po tretiu verš druhej kapitoly.

Na počiatku stvoril Boh nebo a zem. Zem však bola nesformovaná a pustá; a tma bola nad priepasťou. A Duch Boží sa vznášal nad vodami.

A Boh povedal: Nech je svetlo! A bolo svetlo. A Boh videl, že svetlo je dobré; a Boh oddelil svetlo od tmy. A Boh nazval svetlo dňom a tmou nazval nocou. A bol večer, a bolo ráno, prvý deň.

A Boh povedal: Nech je obloha uprostred vôd a nech oddeľuje vody od vôd. A Boh utvoril oblohu a oddelil vody, ktoré boli pod oblohou, od vôd, ktoré boli nad oblohou. A tak sa stalo. A Boh nazval oblohu nebom. A bol večer a bolo ráno, druhý deň.

A Boh riekol: Nech sa vody, ktoré sú pod nebom, zhromaždia na jedno miesto, a nech sa ukáže súš. A stalo sa tak. A Boh nazval súš Zemou; a zhromaždenie vôd nazval Moriami. A Boh videl, že je to dobré. A Boh riekol: Nech zem vydá trávnu, bylinu prinášajúcu semeno a ovocný strom prinášajúci ovocie podľa svojho druhu, ktorého semeno je v ňom, na zemi. A stalo sa tak. A zem vydala trávnu, bylinu prinášajúcu semeno podľa svojho druhu, a strom prinášajúci ovocie, ktorého semeno bolo v ňom, podľa svojho druhu. A Boh videl, že je to dobré. A bol večer a bolo ráno, tretí deň.

A Boh povedal: Budte svetlá na nebeskej oblohe, aby oddeľovali deň od noci; a nech sú na znamenia, na určené časy, na dni a roky. A nech sú svetlami na nebeskej oblohe, aby svietili na zem. A stalo sa tak. I učinil Boh dve veľké svetlá: väčšie svetlo, aby panovalo nad dňom, a menšie svetlo, aby panovalo nad nocou; učinil aj hviezdy. A Boh ich umiestnil na nebeskú oblohu, aby svietili na zem, a aby panovali nad dňom i nad nocou, a aby oddeľovali svetlo od tmy. A Boh videl, že je to dobré. A bol večer a bolo ráno, deň štvrtý.

A Boh povedal: Nech vody hojne vydajú živé tvory, ktoré sa hýbu, a vtáctvo, ktoré lieta nad zemou po otvorenom nebeskom priestranstve. A Boh stvoril veľké morské tvory a všetky živé bytosti, ktoré sa hýbu, a ktoré vody hojne vydali podľa ich druhu, i všetko okrídlené vtáctvo podľa jeho druhu. A Boh videl, že je to dobré. A Boh ich požehnal a povedal: Plodte sa a množte sa a naplňte vody v moriach, a vtáctvo nech sa rozmnoží na zemi. A bol večer a bolo ráno, deň piaty.

A Boh riekol: Nech zem vydá živé tvory podľa ich druhu: dobytok, plazy a zemskej zver podľa jej druhu. A stalo sa tak. A Boh učinil zemskej zver podľa jej druhu a dobytok podľa ich druhu i všetko, čo sa plazí po zemi, podľa jeho druhu. A Boh videl, že je to dobré. Potom Boh riekol: Učínme človeka na náš obraz, podľa našej podoby; a nech panujú nad morskými rybami, nad nebeským vtáctvom, nad dobytkom, nad celou zemou a nad všetkými plazmi, ktoré sa plazia po zemi. A Boh stvoril človeka na svoj obraz; na Boží obraz ho stvoril; ako muža a ženu ich stvoril. A Boh ich požehnal a Boh im riekol: Plodte sa a množte sa a naplňte zem a podmaňte si ju; a panujte nad morskými rybami, nad nebeským vtáctvom a nad každým živým tvorom, ktorý sa hýbe na zemi. A Boh riekol: Hľa, dal som vám všetky byliny prinášajúce semeno, ktoré sú na povrchu celej zeme, i každý strom, na ktorom je ovocie stromu prinášajúceho

semeno; to vám bude za pokrm. A všetkej zemskej zveri, všetkému nebeskému vtáctvu a všetkému, čo sa plazí po zemi, v čom je život, dal som všetku zelenú bylinu za pokrm. A stalo sa tak. A Boh videl všetko, čo učinil, a hľa, bolo to veľmi dobré. A bol večer a bolo ráno, deň šiesty. Tak boli dokončené nebesia i zem a všetky ich zástupy. A na siedmy deň Boh dokončil svoje dielo, ktoré učinil, a odpočinul si siedmeho dňa od všetkého svojho diela, ktoré učinil. A Boh požehnal siedmy deň a posvätil ho, lebo v ňom odpočinul od všetkého svojho diela, ktoré Boh stvoril a učinil. Genezis 1:1–2:3.

Predchádzajúce verše predstavujú celé svedectvo stvorenia a zdôrazňujú, že Božie slovo má tvorivú moc.

Nech sa celej zeme zmocní bázeň pred Hospodinom; nech všetci obyvatelia sveta stoja pred ním v úžase. Lebo on povedal, a stalo sa; on rozkázal, a stálo to pevne. Žalmy 33:8, 9.

Tá istá tvorivá moc, ktorá stvorila svet, použitá Kristom na premenu ľudí.

Tvorivá energia, ktorá povolala svety do existencie, je v Božom slove. Toto slovo udeľuje moc; plodí život. Každé prikázanie je zaslúbením; prijaté vôľou, prijaté do duše, prináša so sebou život Nekonečného. Premieňa prirodzenosť a znovu utvára dušu na Boží obraz.

„Takto odovzdaný život je rovnakým spôsobom aj udržiavaný. ‚Človek bude žiť z každého slova, ktoré vychádza z úst Božích‘ (Matúš 4:4).“ Výchova, 126.

Zjavenie Ježiša Krista zdôrazňuje, akým spôsobom je Slovo Božie sprostredkované ľuďom. Prichádza od Otca k Synovi, k anjelovi, k prorokovi, ktorý ho zapisuje a posielá zborom. Proces komunikácie predstavený na začiatku i na konci knihy Zjavenia je tiež znázornený Jákobovým rebríkom s anjeli vystupujúcimi a zostupujúcimi po rebríku. Je znázornený Zachariášovými dvoma zlatými rúrami, ktoré privádzajú olej do svätyne. Proces komunikácie medzi Bohom a človekom je predmetom biblického proroctva a posolstvo, ktoré je vysielané, obsahuje tvorivú moc, ktorá utvorila vesmír. V procese komunikácie v prvej kapitole knihy Zjavenia treba rozumieť tomu, že posolstvo odovzdávané zborom obsahuje moc premeniť laodicejského na filadelfského.

Či už uvažujeme o začiatku alebo o konci Starého či Nového zákona, posolstvo je to isté. Boh odovzdáva posledné varovné posolstvo a ono v sebe obsahuje Božiu tvorivú moc, ak je vypočuté a zachovávané tými, ktorí ho počujú. Posolstvo, ktoré toto uskutočňuje, je zasadené do božského rámca Alfý a Omegy. Začiatok, stred i koniec. Tri hebrejské písmená, ktoré spolu vytvárajú slovo „pravda“, sú večným evanjeliom a tieto písmená, ich významy i slovo, ktoré vzniká ich vzájomným spojením, symbolizujú princíp, a tiež Toho, ktorý je Alfa a Omega. Zdôrazňuje to Jeho tvorivú moc. Posledné tri slová príbehu o stvorení sa každé začína jedným z týchto troch písmen v poradí, ktoré tvorí slovo „pravda“.

Tri slová, ktoré tvoria záver príbehu o stvorení, sa začínajú tromi písmenami, ktoré spolu vytvárajú slovo „pravda“. Posledné tri slová verša sa začínajú písmenami א (Alef), מ (Mem) a נ (Tav) v tomto poradí. Tieto tri slová sa prekladajú ako „Boh“, „stvoril“ a „učinil“. To, že sa každé z týchto troch slov začína písmenami א (Alef), מ (Mem) a נ (Tav) v tomto poradí, ešte viac zdôrazňuje úplnosť a usporiadanosť rozprávania o stvorení. Tento vzorec bol židovskými komentátormi

zaznamenaný ako zaujímavý jazykový prvok hebrejského textu.

Príbeh stvorenia sa začína slovami „na počiatku“ a končí sa tromi slovami, ktoré predstavujú Alfu a Omegu, počiatok i koniec, prvého i posledného. Tvorivá moc znázornená vo svedectve knihy Genezis sa začína i končí podpisom úžasného jazykovedca.

To, že prvé z nejakej veci znázorňuje posledné z tej istej veci, je to, čo prorok Ján zdôraznil, keď tým, že písal o tom, čo vtedy bolo, súčasne písal aj o tom, čo bude.

Záverečné výstražné posolstvo Eliáša, predstavené na konci Starej zmluvy, označuje ten istý prorocký princíp v kontexte krízy nedeľného zákona a približujúcich sa siedmich posledných rán.

„Pravidlo prvého výskytu“ a všetko, čo predstavuje, je „rámcom“, do ktorého má byť zasadená „prítomná pravda“. Tým rámcom je „pravidlo prvého výskytu“, ktoré je zároveň jedným z Božích atribútov.

V knihe Daniel, ktorá predstavuje začiatok adventizmu, a v knihe Zjavenie, ktorá predstavuje koniec adventizmu, nachádzame úžasné paralely, keď sa na ne pozeráme podľa zásady, že prvé znázorňuje posledné. Kniha Daniel predkladá jednu vlastnosť Ježiša, keď používa meno Palmoni, čo znamená podivuhodný počtár tajomstiev. Daniel taktiež predstavuje Ježiša ako archanjela Michala. Ján je poverený urobiť to isté ako Daniel a neidentifikuje ani majstra matematiky, ani vodcu anjelov, ale majstra jazyka. Keď uvažujeme o Ježišovi ako o pánovi abecedy, mali by sme vziať do úvahy Žalm 119, najdlhšiu kapitolu v Biblii.

Žalm 119 je abecedný akrostich, čo znamená, že prvé písmená každej skupiny ôsmich veršov sa začínajú tým istým písmenom. V hebrejskej abecede je dvadsaťdva písmen, preto je tam dvadsaťdva úsekov po osem veršov. Každý úsek sa začína písmenom abecedy v poradí abecedy a potom sa každých osem veršov priradených tomuto písmenu začína týmto písmenom. Na každé písmeno pripadá osem veršov; teda osem veršov krátko dvadsaťdva písmen hebrejskej abecedy sa rovná sto sedemdesiatim šiestim riadkom. Žalm zdôrazňuje poslušnosť voči Bohu, ktorý je Bohom poriadku (odtiaľ akrostichová štruktúra), a nie chaosu.

Ďalšou významnou témou v Žalme 119 je hlboká pravda, že Božie Slovo je úplne postačujúce. V celom žalme sa vyskytuje osem rozličných výrazov označujúcich Božie Slovo: zákon, svedectvá, predpisy, ustanovenia, prikázania, súdy, slovo a nariadenia. Takmer v každom verši sa spomína Božie Slovo. Žalm 119 potvrdzuje nielen charakter Písma, ale potvrdzuje aj to, že Božie Slovo odráža samotný charakter Boha. Všimnite si tieto Božie vlastnosti predložené v Žalme 119:

1. Spravodlivosť (verše 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)
2. Dôveryhodnosť (verš 42)
3. Pravdivosť (verše 43, 142, 151, 160)
4. Vernosť (verš 86)
5. Nemennosť (verš 89)
6. Večnosť (verše 90, 152)

7. Svetlo (verš 105)

8. Čistota (verš 140)

Žalm sa otvára dvoma blahoslavenstvami. „Blahoslavení“ sú tí, ktorých cesty sú bezúhonné, ktorí žijú podľa Božieho zákona, ktorí zachovávajú Jeho ustanovenia a hľadajú Ho celým svojím srdcom. Toto sú poučenia pre nás v tomto veľkom Žalme. Božie slovo je postačujúce, aby nás urobilo múdrymi, vychovávalo nás v spravodlivosti a vystrojilo pre každé dobré dielo (2 Timotejovi 3:15–17).

Samozrejme, Žalm 119 je súčasťou témy, ktorá je v náboženskom svete do značnej miery nevyriešená. Týka sa toho, ktorý verš je stredným veršom Biblie a ktorá kapitola je strednou kapitolou Biblie. Ak budete hľadať na internete, nájdete rôzne argumenty sústredené okolo toho, ktorú Bibliu používate, a podobne. Problém každej pozície v tejto argumentácii spočíva v tom, že vymedzenie stredu Biblie, či už ide o verš alebo o kapitolu, by mal určiť autor Biblie, nie ľudský študent alebo kritik Biblie.

Biblia učí, že všetko má svoj začiatok i koniec. Všetko má svoj čas.

Všetko má svoj čas a každé úsilie pod nebom svoju chvíľu: čas rodiť sa a čas umierať; čas sadiť a čas vytrhávať, čo bolo zasadené. Kazateľ 3,1.2.

Je čas narodiť sa a čas zomrieť, no je tu aj život, ktorý sa odohráva uprostred začiatku a konca našich životov. Narodenie je krátkym okamihom v čase, tak ako aj smrť. Život je tým stredom a spravdla sa s ním spája oveľa viac dejín než s časom, keď sa narodíme, a s časom, keď zomrieme.

Stred v „pravidle prvej zmienky“ má vo všeobecnosti omnoho viac svedectiev než prvý a posledný. Hľadať v Biblii jediný verš alebo kapitolu a určiť ich ako stred znamená prehliadať biblické dôkazy, aj keď začiatok a koniec sú v podstate časové body; stred je vo všeobecnosti časové obdobie. Pravdaže, začiatok, koniec i stred budú navzájom v súlade, hoci často je tá istá waymark na konci opakom začiatku.

Ježiš označil Jána Krstiteľa za Eliáša a obaja znázorňujú tú istú prorockú postupnosť udalostí, no Eliáš bol prenasledovaný bezbožnou ženou (Jezabel), ktorá sa usilovala Eliáša uväzniť a zabiť, ale nikdy sa jej to nepodarilo. Jána, ktorý bol symbolom Eliáša, sa usilovala zlá žena (Herodiada) uväzniť a zabiť, a to sa jej aj podarilo. Eliáš a Ján sú zameniteľné symboly, no majú niektoré prorocké znaky, ktoré sú protikladnými znakmi, a predsa si navzájom zodpovedajú. Eliáš nikdy nezomrel, Ján áno. Pochopenie, že prorocké medzníky, ktoré sú vo vzájomnom súlade, sú často protikladmi, umožňuje tým, ktorí chcú vidieť, aby pochopili, že stredom Biblie je Žalm 118.

Keď použijeme princíp zákona prvej zmienky tak, ako sme ho definovali, zistíme, že začiatkom stredu Biblie je Žalm 117, najkratšia kapitola v Biblii, pozostávajúca z dvoch veršov. Nasleduje potom 118. kapitola, ktorá je stredom Biblie, a po 118. kapitole nasleduje 119. kapitola, ktorá je najdlhšou kapitolou v Biblii a zakončením stredu Biblie. Ten podivuhodný Lingvista označuje začiatok najkratšou kapitolou a potom označuje koniec najdlhšou kapitolou. Sú to dve protikladné kapitoly. Začiatok je semenom a zakončenie je miestom, kde je rozvinutá plne dozretá rastlina, v ktorej sú navzájom zviazané všetky svedectvá nachádzajúce sa vnútri stredu. Všimnite si Žalm

117.

Chváľte Hospodina, všetky národy; oslavujte ho, všetci ľudia. Lebo veľká je nad nami jeho milosrdná láskavosť a pravda Hospodinova trvá naveky. Chváľte Hospodina. Žalmy 117, 1. 2.

Slovo, o ktorom uvažujeme a ktoré sa skladá z troch písmen, je v druhom verši preložené ako „pravda“ a predstavuje začiatok stredy Biblie (stred Biblie tvoria Žalmy 117–119). Koniec stredy je Žalm 119. Žalm 118 je stredom stredy. Žalm 118 je vložený medzi najkratšiu a najdlhšiu kapitolu v Biblii a najkratšia, ktorá je začiatkom, predkladá slovo „pravda“, utvorené tromi písmenami, ktoré predstavujú tri kroky večného evanjelia a sú rámcom pre chápanie pravdy. Tento rámec je princípom predstavujúcim Kristov charakter ako Alfa a Omega.

Záver stredy, ktorým je 119. kapitola, je alfabetickým akrostichom umiestneným do stredy Biblie, čím zdôrazňuje podivuhodného jazykovedca. Štyrikrát v 119. kapitole je to isté slovo preložené ako pravda.

A neodnímaj celkom slovo pravdy z mojich úst, lebo som dúfal v tvoje súdy. Verš 43.

Tvoja spravodlivosť je večná spravodlivosť a tvoj zákon je pravda. Verš 142.

Blízko si, ó, Hospodine; a všetky tvoje prikázania sú pravda. Verš 151.

Tvoje slovo je pravdivé od počiatku a každé z tvojich spravodlivých súdov trvá naveky. Verš 160.

Pravda v týchto veršoch je pravidlom biblického proroctva, ktoré od počiatku určuje koniec, a pravdou v týchto veršoch je, že Alfa a Omega položil svoj podpis na stred Biblie, tak ako to urobil pri počiatku i pri konci. Podpis Prvého a Posledného je „rámcom“ na predloženie záverečného varovného posolstva tretieho anjela. Posledná časť stredy obsahuje štyri verše, v ktorých je použité slovo preložené ako „pravda“, hoci štvrtý odkaz je preložený jednoducho ako „pravdivý“. Posledný z týchto štyroch veršov určuje, že „od počiatku“ je slovo „pravdivé“.

Na počiatku, v správe o stvorení v prvej a druhej kapitole knihy Genezis, slovo „pravda“, hoci nie je napísané priamo, je znázornené v posledných troch slovách správy o stvorení, lebo každé slovo sa začína písmenami, ktoré v danom poradí tvoria slovo „pravda“. Na počiatku bolo Slovo a skrze Neho bolo stvorené všetko, a svedectvo o stvorení v Genezis sa začína slovami „Na počiatku“ a končí tromi slovami predstavujúcimi pravdy spojené s atribútom Krista, ktorý je v Izaiášovi definovaný ako dôkaz, že On je jeden jediný Boh.

Stred Biblie (Žalmy 117–119) sa v 117. kapitole začína odkazom na pravdu, že začiatok predstavuje koniec, prostredníctvom použitia slova „pravda“. Toto slovo je utvorené tromi písmenami, ktoré predstavujú večné evanjelium a posolstvá troch anjelov a označujú zakončenie príbehu stvorenia. Koniec stredy Biblie je predstavením abecedy, ktorú vytvoril podivuhodný Lingvista, aby ustanovil porozumenie, že to, čo je teraz zjavované o Jeho charaktere, je v súlade s definíciou slova zjavenie, lebo Zjavenie Ježiša Krista je posolstvom, ktoré je určené predstaviť stránku Kristovho charakteru, ktorá doposiaľ nebola plne rozpoznaná, ak vôbec. Toto zjavenie je v súlade s líniami dejín zmluvy, pretože dejiny zmluvy zahŕňajú dôkazy Božieho úsilia zjavovať

seba samého prostredníctvom mien, ako sa Jeho-príbeh odvíjal.

„Veľké zásady zákona, samotnej Božej prirodzenosti, sú stelesnené v Kristových slovách na vrchu. Kto na nich stavia, stavia na Kristovi, Skale vekov. Keď prijímame slovo, prijímame Krista. A iba tí, ktorí takto prijímajú Jeho slová, stavajú na Ňom. ,Lebo iný základ nemôže nik položiť okrem toho, ktorý je položený, a tým je Ježiš Kristus.‘ 1 Korinským 3:11. ,A v nikom inom niet spasenia; lebo niet pod nebom iného mena, ktoré by bolo dané ľuďom, v ktorom by sme mali byť spasení.‘ Skutky 4:12. Kristus, Slovo, zjavenie Boha — zjav Jeho charakteru, Jeho zákona, Jeho lásky, Jeho života — je jediným základom, na ktorom môžeme budovať charakter, ktorý ob stojí.“ Vrch blahoslavenstiev, 148.

Pravdaže, o tejto pravde by bolo treba povedať ešte omnoho viac, ale tu sa zastavíme.